

בהמלך הוא לא מפני התועלת שיהיה לו מזה, אלא מפני המלך והיינו דזה שישארל כווריים בהקשרה, אף שעכשיו ריבוי ההשפעה היא לעוברי רצונו הוא (לא מפני שאח"כ תהי' ההשפעה לעושי רצונו גדולה יותר, אלא) מפני שההשפעה לעושי רצונו היא מפיצויות רצונו יתר וחפצו האמיתי, וההשפעה לעוברי רצונו היא כמא דשדי כתר בטפיו לשנאו שלא ברצונו³⁹ ולכן: הוציגם הם דוקא בהשפעה לעושי רצונו, עם היותה השפעה מצומצמת, להיותה נמשכת מפניצויות רצונו ית'. ומה שאומר בכללה מתחלפין כל, הכוונה בה היא⁴⁰, דמזה שדה מתחלפין אחר"כ מוכח שגם עכשיו אינם מציאות אמיתית. והי שיש בהם היות להשפיע היות לבני"ח ולארה"ע, הוא לא מצד עצמם ח"ו אלא מפני שהם יונקים מהקדושה⁴¹, ומכיון שההיות הקדושה שבהם אינו קמחול צמחה, ואדרבא הוא כבחי' גלות בתוכה, הרי מצד מהותם הם בחינת מות⁴² וועד⁴³ הוא גם אלו שמקבלים השפעת היות מזה, כמבואר בתניא⁴⁴, דזה שרשעים בתיבהם קרויים מתים⁴⁵ הוא מפני שחיליהם נמשכים ממקום המות והטומאה, והנה אגא נטיב מלבא משום דכלהו מתחלפין, שאינו רוצה בהשפעה שנומשכת מהם המות והטומאה עם היותה השפעה בריבוי, ורוצה דוקא בהשפעה שמתצמצמת הקדושה עם היותה השפעה מצומצמת.

IV

1) וצריך להבין, דלכאורה, גם לביאור זה שכוונת הפקח בהמלך היא לא מצד התועלת שיהיה לו מזה אלא מצד הפעלת המלך שלכו הוא מוותר על ריבוי ההשפעה הבאה על ידם, בחינתו בהמלך היא מצד השכר⁴⁶, דמכיון שכולהו מתחלפין ומלכא לא מתחלף ראוי לוותר⁴⁷ על ריבוי ההשפעה הבאה ע"י השרים ולכתור בההשפעה המצומצמת שבאה מהמלך. ומזה שמקשר פמדרש ענין זה (אגא נטיב מלבא) עם חלקי ה"אמרה נפשי, למשמע, דזה שישארל בחוברים בהקשרה הוא מצד הגשמה (שהיא חלק ה"א) שמצדלה מתשלב ונקמדת הניאור בה, (דשכ"ל) האדם כמו שהיה מצד עצמו מברית לרצונו רק כה שטוב לו, וזהו שאומרת העלת בחוברים בהשרים, אף שגם הם יכולים להחיל שהמלך הוא העיקר (דכולהו מתחלפין ומלכא לא מתחלף), כי להיותם כבחינת יש, אינם רוצים לוותר על התועלת שיהיה להם ע"י

- 38) כביל סעוף ד.
- 39) תניא פכ"ב (כ"ו, ב), נח, בקונטרס ומעין מ"ב פ"ב ואילך.
- 40) ועפ"י מובן האריות והפטיים בהמצוין בהערה 35.
- 41) תניא פכ"ב (כ"ו, ב).
- 42) תניא פכ"ב שם סה"ט תר"ט שם ובכ"ח.
- 43) אגריה פ"ז (צ"ו, סע"א), וראת גם תניא תיא"פ (כ"ד, ב).
- 44) נבחה ית', ב.
- 45) במבוא גב מות בשבת בשם פקוח.
- 46) גם מצד השכל, ולהעיר מלקויות תוריע (כ"ו, ב) שארבה רבה (שורצה בעצמות אור"ס ילא בהיו אף שיע"י יתבטל ממציאות), מ"ק דכ"ו שהוא דעת חזקת שבוחר העיקר ולא הפסד, וארבה וטא (שדוהג בהיו בכדי שישאר במציאות) נ"ק, ב"ש נפקה שדוהג חלתי, שעושה את הטפל ע"ש בשביל הגבמי' שר"י, וראה הערה הבאה.

וכדאיתא בזה"ש²⁸ דדוח מסאא אודמו תדיר במגנא וברקיעיני, כמ"ש²⁹ אשר נאכל במצרים תבם, דההשפעה מלעו"י (מצרים) היא תבם. ועוד טעם פ"ל זה שרצו לקבל השפעתם מוכת"מ³⁰, כי גם ההשפעה עצמה (הנמשכת ע"י הכ"מ) היא גדולה יותר דמכיון שיניקת הסט"א הוא מתמקדת שלמעלה מהשתלשלות, שההשפעה משם היא ושללא ע"פ חשבון, הרי ההשפעה היא בריבוי גדול. ומה מובן גדול השבה והפקחות דישארל שאינם עובדין אלא להקב"ה, דהגם שפכ"ל מקבל מהקדושה צריך לעבודה ויגיעה, וגם א' ההשפעה היא (מלכותיה) ואת שגם ישראל יכולים לקבל ע"פ שעה) הם מנותנים על ריבוי השפע (בגשמיות) ואת שגם ישראל יכולים לקבל ע"פ שעה) שפע מלעו"י³¹, ולא ע"ד אלא שהם נוטלים חלק בראש³², מ"ל הם מוותרים על זה) תכ"ב להם יותר ההשפעה המצומצמת שנומשכת מהקדושה.

III

ה) והנה הטעם של הפקח, לזה שבוחר בהמלך ולא בהשרים) הוא מפני דכולהו מתחלפין ומלכא לא מתחלף. (לכאורה ה"א אפשר לומר) הכוונה בה, שההשפעה הבאה מלעו"י (עם היותה בריבוי יותר מההשפעה הבאה מהקדושה) הוא דכר בהמחלף שאין לו קיום, כי לאחרי הכיבוד, כשתבחרו הניצוצות שנוטלים בקליפות (שמהו הוא היותו שלולם) יתבטלו³⁴ לגמרי³⁵. ומכ"ש בנוגע לישראל, שגם עכשיו, זה שישארל יכולים לקבל חיות מזהלעו"י, הוא רק לפי שעה³⁶. וכן הוא לאידך גיסא, דזה שההשפעה האמת מהקדושה היא במדידה והגבלה, הוצרכו עכשיו, אבל לאחרי שיגמלה השרש דבחינת הפנימיות, ששרשו הוא מפנימיות המקיף והשפעה מקדושה תרה בריבוי גדול יותר מהריבוי ששפיע מחיצונית המקיף (השרי"ד גם להשיע בקליפות), כמאמר ר"ז³⁷, אם לעוברי רצונו כל לעושי רצונו על אות כמת וכמה, אבל ביאור זה אינו מספיק. דלפי זה, גם בחינתו של הפקח בהמלך הוא כשכ"ל ההשפעה שתהיה לו ע"י, והחילוק בינו ובינן אלו שבוחרו בהשרים (דוכסין וכו') הוא שהם חושבים רק במצב ההוה, והפקח חושב מה שיהיה בעתיד ע"י מאידך גיסא, איהו חכם הרואה את הנוקד, אבל מזה שאומר במדרש, דזה שישארל אין עובדין אלא להקב"ה, הוא מפני כי חלקי ה"א אמרה נפשי מוכת"מ, דזה שהפקח בחר

- 28) ח"ד קב"ה, א, וראה בארובה סידור (עם דא"ח) עה"פ אל תבטחו בדיכים (נ"ד, ז).
- 29) בעלילתו, א"ח, ה, ולהעיר מספיר (תובא בפרי"ש) עה"פ: תבם מן המצוות.
- 30) כ"ה לחד"א בביראהו לוי"ג שם (ע' רמ"ש).
- 31) וראה בארובה תה"א ר"פ בשלח (א"א), קונטרס ומעין מאמר ד' פ"ב ואילך.
- 32) וראה בקונטרס ומעין מאמר ו' בסופו, מ"ז פ"ד, מ"א פ"ב.
- 33) וראה אגריה פ"ז קונטרס ומעין מאמר ז' שם.
- 34) וראה סידור (עם דא"ח) ז' ס"א ואל"ך, דווח מ"ש אל תבטחו בדיכים ג' (הם המלפ"ים, כי כאשר תא דווח (רוח הקדוש) מלפ"י ניצוצין שנוטלי בהם) ג' אבדו עשותותיה.
- 35) וראה דידשים שבעה"ה 12 (אגריה) תבא ע' חמדי' שם ע' חמדי' מ"ל ע' רצ"ד. תר"ט ע' ג'.
- 36) נדרים ג, סע"ג, מ"ס פרות בסופה, וראה תיא"פ בשלח ס"א, ג.
- 37) תמיד ל"ב, א.

קור ביום עשתי עשר יום ג', תשל"א

שולב שליט על המוח, אלא יחידה מזו שהוא כולו לב. ולכן כלי עיניו הוא למלאות תאור לבו. ולמעלה מזה הם קצבים הפוחזתים (הקבדים והשפוחות שאחרי הרוחיים) שהם עובדים את המלך אלה שעבדוהם היא רק מצד התכרת (מפני אימת הכאת השבט) והפן הירצו והתענוג שלהם, דעבא הפקרא נחא ל-580. ומכיון שהירצו והתענוג שלהם הוא במאות עה"ז, וה שאינם עובדים על רצונו יתי הוא עבודתם את המלך היא בירצו וחשק. דהגם שעיקר עבודתם היא מצד קבלת על

שקבע ממלא רצו אדונו הוא בדרך קבלת על"מ, זה גופא הוא ברצון חשק, שרצוים לקבל עליהם על מלכות שמים. ולכן מקומם הוא בשולחן המלך, ולמעלה מהם הם בשירים. שיש להם ידיעה בהתנתג המלך, ומפני זה יש להם אהבה אליה, ומהגוים על פיהם, וגם יש להם השגה במעלה המלך, ומפני זה יש להם אהבה אליה, ומהגוים על פיהם היא לא רק מצד קבלת על אלא גם מצד אהבה, ובשירים גופא ישנם כו"כ דעבודתם היא לא רק מצד קבלת על שמים (סתם) ויש גוילים ויש לומר, דג סוגים לא דרוגת, שנחלקת בכללות לשתיים שירים (סתם) ויש גוילים ויש לומר, דג סוגים לא

אלו שגמזאם בשולחן המלך [על ימים חשובים, שרצוים ויש גוילים] הם בהתאם לג' הטוגים שבמדרש, דוכנסין ואפרכין ואיסטרטולטיין, שגמזאם יחד עם המלך, כלשוו המדרש, והיו עמו, דרוגתם עליהם החשובים השירים שגמזאם בשולחן המלך. ועל ישי לומר, דרוגתם עליהם החשובים השירים שגמזאם בשולחן המלך. וכ"מ, והיו עמו" הוא כבדי לרמז (כמובא לעיל מההדושים) מ"מ, זה שמדויק שהדוכסין, והיו עמו" הוא כבדי לרמז שמדבר כאן [לא רק בהשירים, שהם יש ודבר בפ"ט, דרוגתם עבדים הפוחזתים שמקומם הוא מחוץ לשולחן המלך, אלא גם במלאכים שהם בטלים לאלקות, ולמעלה יותר - בספירות דאצילות שאהו וחזויה וגמורו חד"ג, שהם תמיד עם המלך.

ועפ"י אמונו עוד יותר גודל פקחותו של זה שאמר אגו נטיב מלאכ, ונוסר לזה שאינו רוצה לקבל ההשפעה בדוגמת הכלבים וגם לא כעבדים הפוחזתים שמחזיק לשולחן המלך (הגם שההשפעה שנשפע להם היא כריבי גדולי) וירוצה להיות בשולחן המלך, אלא שאינו רוצה גם בהדוכסין וכ"מ (מלאכים, ספירות דאצילות

ק"א ק"ב ק"ג ק"ד

ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

קונטי"א ניסן, תשמ"ט

שיקבלו מהשירים. וה שבשיבאל ישנה הוכרה שצריך לוותר על התועלת והמציאות שלהם ולבחור באלקות, הוא מצד הגשמה"ה (חלק ה"ה) שבחירתה באלקות היא בחירה עצמית שלמעלה מהשכל (בחירה ז' היא לא מצד העילוי דאלקות) שמלכא לא מחלת אלא מצד העצמות, וה פועל על שכלם, שגם השכל מביד דמכיון שאלקות הוא האמת שהי בקיים נצח (מלכא לא מחחלף), צריך הוא לוותר על המציאות שלו ולבחור באלקות.

ואולי יש להוסיף דע"י שהבחירה דהתשמה שלמעלה מהשכל נמשכת ופועלת בהשכל מיתוסף בה עילוי נעלה יותר מכמו שהוא מצד עצמה. וידבר זה בהקדים המבוא בסידור ד"ה עבדים היינו לפרעה במצרים"ם, בענין ההשפעה הגמשת לעוברי רצונו"י, שהיא רק בדרך אגב כמאן דשרי בתר כתפוי, שהוא בדוגמת מל"ז, שעושה סעודה ומשתה בשביל השירים הגדולים ועבדים החשובים ומוציא על זה ממוז רב, ומרשריי של הסעודה מקבלים גם פחותי הערד כמו עבדים ושפוחות שאחרי החיים, ועד שגם הכלבים אוכלים את העצמות שממליכים למטה. שכתב לא כיון המלך להוציא בשבילם הוצאות, וזה שנשפע להם שיריים שההשפעה לעוברי רצונו"י הוא רק בדרך אגב, כמאן דשרי בתר כתפוי, כמבואר שם באורכו. ויש לומר, דזה שמביא שני דוגמאות שההשפעה להם היא רק בדרך אגב (ואינם יושבים בשולחן המלך) שירים גדולים ושפוחות כלבים, ושי דוגמאות כאלו שיישבים בשולחן המלך, שירים גדולים עבדים חשובים, הוא בהתאם ל"ד דרוגת בהגמשת. שדרוגת הכי תחתונה הם תכלבים שאינם עובדים את המלך ורצונו הוא שישפיע להם גשמיות, עד ועוד, כמ"ש הכלבים עזי נפש לא יעזו שבעה, ויש לקשר זה עם הדידע"ג שכלב הוא מלשון כולו לב. דטבע האדם כחולדו וטבע יצרתי שהמותו שליט על הלב"ה, וזה שהוא בבחינת כלב הוא בקצה ההפכי. דלא רק

ק"א ק"ב ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"ד

ק"ה

ק"ו

ק"ז

ק"ח

ק"ט

ק"י

ק"כ

ק"ג

ק"ד

ק"ה

ק"ו

ק"ז

ק"ח

ק"ט

ק"י

ק"כ

ק"ג

2

ק"א ק"ב ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

ק"י ק"כ ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט

אלקים יושיע ציון ויבנה עיר יהודה, הרי הדיך בניי, וישבו שם וירשוהו וזרע עבדיך יתולדו וראובני שמו ישכנו בה, הרי הצאן מכוונות ואיני נוכח, לכה למנצח לדוד להזכיר, וצריך להבינ, הרי זה שכנס הצאן לאחר שכעס עליהם, וילא היו מוריצים לפניו, ולא מפני שתעורר שוב הרצון אליהם, ולמה לא הזכיר (מעצמו) להורועו וציון יי, בהוצאותיו. והנה שבלש דוד שהרועה דיי נזכר, דרועה הו"ע השפעה פנימית (בידועה) החילוק בין רועים לניסכים, וכל זמן שלא ישלח ההשפעה פנימית (הרועה), חסר העיקר. כי המשכת המקור עצמו היא הוצאות המקור, ושרש המשכת הוא הפנימיות המקור והגם, שכשהצאן מכוונת נותנים להם כל צרכיהם, והאיר שייך לומר שאין להם רועה, יש לומר, דהמשכה פנימית שע"י הרועה הוא לימוד המורה⁷⁹, ומכיון שהמורה דעכשיו היא הנל לגבי תורתו של משחזר⁸⁰, נמצא שחסר עדיין אמיתית הענין דרועה (פנימיות). והגם שהמדובר כאן הוא לאחרי שאליקים יושיע ציון ויבנה עיר יהודה וגי שזה יהי' בנאולה העתידה, הרי עיקר הגילוי שירי בנאולה העתידה הוא הגילוי דעצמות אוא"ס שלמעלה מהשגה, והי' היתה בקשתו של דוד (דוד מלמא משיחא) וע"י בקשתו נשטה הו, שירי' גם הענין

הגילוי שירי בנאולה העתידה הוא הגילוי דעצמות אוא"ס שלמעלה מהשגה, והי' היתה בקשתו של דוד (דוד מלמא משיחא) וע"י בקשתו נשטה הו, שירי' גם הענין

יג) וע"פ כל הנ"ל יש לבאר הקשר והשייכות דבחינת ישראל בהקב"ה ובחינת הקב"ה בישראל, (בחינת הקב"ה בישראל) להיות לו לעם מורה, שרצונו הפנימי דהקב"ה הוא בישראל (ולא שהם אמצעי לענין אחר), הוא השרש והמחנה כח לבחינת ישראל בהקב"ה, כ"ל כארזכה, דה שישראל בחינתו בהקב"ה הוא מפני ששרשם הוא בפנימיות הדין. ויש לומר, דה שהחזירה בישראל הוא בהגות, מזה נמשך להם הכח, שגם בעניינים הגשמיים יהי' הגילוי דפנימיות הרצון, שע"י נגיש בהם שגם הגשמות הוא בשביל עבודת ה'. ועפ"י יש לבאר, דה שהקב"ה נשאל על הוי על שם הבחינה (שבחור הקב"ה בישראל) את שאין אישורו של ישראל אלא על שבתור הקב"ה, כי עיקר העילוי דיישראל הוא (לא זה שיש בהם מצד למעלה, אלא) זה שפועלים ע"י עבודתם ובהו דוקא (מה שפועלים ע"י עבודתם) הוא עיקר הנחת רוח והתענוג דהקב"ה, אלא שבכדי שיהי' להם התחית כ"ל על זה הוא ע"י המשכה והגילוי דבחינת הקב"ה בישראל, והגילוי זה נמשך ע"י הקב"ה שהקב"ה אשכח דנוסף לכה שכב"א מישראל מצד שרשו בפנימיות הרצון, הנח"ע"י הקב"ה דנאשר, נמשך כח זה בגילוי יומר, ויש לומר דע"י שאמר אדמו"ר הזקן איך וייל מער ניש אז דיר אלילי, וכפרט לאחר שתפרסם זה ע"י הצ"ע, נתנו הכח (עוד יומר) לכב"א מישראל, וכפרט להחליטים כעקבותיו וכדרכיו, ודגם שיש לו ריבוי רצונות, ועד לרצונות שמצד נה"ב, שכל הרצונות שילו יהיו בלא לב ולב, ועיקר רצונו יהי'

79) ת"א מפי' ד. ג. ואל"ה.
80) קה"ל פ"א, ח. ועי' ג"כ שם פ"ב, א.

באוא"ס, היינו שמחשיב אותם לעינב, אפשר להיות נתינת מקום שחשיב גם האמצעים (הכ"מ והשפע הגשמי) לעיקר ועפ"י יש לומר, דה שאה"ע מזה עובדין לחמה (מהו ללבנה, וישראל אינו עובדין אלא להקב"ה, הוא, כי השרש דאד"ע) הוא מתענינות הרצון (שדוצה) באזה דבר בשביל ענין אחר, והבחינה דהיצונית הרצון (כמו שהיא מקור לאר"ה) היא באופן שראו נגיש בה שהרצון הוא בשביל ענין אחר אלא שזה גופא הוא התלית, ולכן מסתעף מזה שאה"ע מחשיבים את הממציאים דכ"מ לעיקר⁷⁹, בתשרש עשרתא, הוא מפנימיות הרצון, שמצד פנימיות הרצון אין נתינת מקום לאיזה ענין אחר, ולכן יש לישראל החברה שהכ"מ הם רק אמצעי כגורו ביד החוצב (וכן השפע הגשמי הוא רק בשביל עבודת ה'), ולכן אינו עובדין אלא להקב"ה, אנא נסיב מלכא.

יא) ועפ"י יש לבאר גם במעלה בזה דבחינת ישראל בהקב"ה, היא לא רק מצד הרצון והנשמה שלמעלה מהשכל אלא גם מצד השכל (כנ"ל סעיף ז'), כי זה שהשרש דיישראל הוא בפנימיות המקור (פנימיות הרצון) הוא מפני שיעילוי הם בחינת פנימי, וכדוע דשרש הפנימי הוא בפנימיות המקור, ולכן עיקר העילוי דבחינת ישראל בהקב"ה, ד"א כשהרצון והנשמה שלמעלה מהשכל (מקור) נמשך ופועל גם בחושכל (פנימי) שע"י דוקא גמצם הנשמה (פנימיות המקור), שלמעלה גם מהרצון שלמעלה מהשכל (היצונית המקור), ויש לומר, דזהו גם מ"ש טוב תלמי היה אמרה נפשי (תלמי דוקא), דתלמי הוא בחינת פנימי (כדודע) בענין מה טוב תלמי ומה נעים גורלנו ומה יפה ידשתנו, והעילוי דבחינת ישראל בהקב"ה הוא כשהבחינה דהנשמה ממשכת בפנימיות (בהנחה השגה, ובאופן שזה פועל בממשכה דיבור ומעשה, שע"י הוא ההמשכה דפנימיות המקור.

יב) ויש לקשר זה עם מ"ש במדרש תהלים עה"ס"י למנצח לדוד להזכיר, ומשל למלך שה' לו צאן, וכעס עליהם, גירש את הצאן, והחיר את הדיך, והעביר את הרועה, אחר זמן כנס הצאן ובהו את הדיך ולרועה לא הזכיר, אמר הרועה הרי הצאן מכוונת והדלי בניי ואיני נוכח, כך אמר דוד למעלה מן המזמור⁷⁸ כי

75) ראה המב"ש ה"ל ע"ז בחמלות, דה שטעי שצריך לחיות כבוד להכריז הוא (לא מפני שצריך להודות להם ע"י, טיבחות לישק"י, כמובא לעיל, אלא) מפני שהמב"ש ח"ו, תלמי להם כבוד ושהו (שחלוקו להם כבוד) הוא, רצו דה"ל, ואלי יש לומר, שטיפחה לטענת זו היא כי בחינותיו הרצון (כמו שהוא מקור לאה"ע) נגיש שזה הרצון הפנימי.

76) ראה סו"ה אשתי תשי"ח, ובפ"א.

77) תהלים מזמור ע"ו.

78) סו"ה מזמור סט.

י) ע"פ המנהג לומר המשפט תהלים המתאים למספר שנתו (מכתוב כ"ק מו"ח אדמו"ר, ונפס בקונן מכתובי ע"ד אסידת תהלים, אדמות לישת כ"ק אדמו"ר מו"ח י"ד ח"י ט"ז ג) — החיבור דא"ד נשט שנתו (תשל"א), לומר חמור ע שבתהלים.

קונטי"א ניסן, תשמ"ט

קי

להשלים כוונת העצמות לעשות לו יתי דירה בהתחונים (נ"ד ומעין שרי' אצל אבמ"ר הזקן שלא רצה מער ניט או דיך אליין), וגם רצונו בגשמיות ירי' (בעיקר) בכדי לעשות את הגשמיות כלי לאלקות ויעני' יומשר לו גם ריבוי השפעה בגשמיות כמאמר אדמו"ר הזקן⁸¹ או דער איבערשטער גיט אידן גשמיות און אידן מאכן פון די גשמיות רוחניות, זמזם מרב, דכשהקב"ה גותן לישראל ריבוי גשמיות עישים ישראל ריבוי רוחניות, זמזם מרב, ריבוי כממת וריבוי באיכות, ועד לחכלית השלמות, ועד שמחוקרים וממאחדים בהקב"ה, ישראל (אורייתא) וקוב"ה כולא חד⁸², וכל זה נעשה מתוך שמהו טוב לבב בימי ההכנה לזמן חידונו, והוה מביא גם את זמן חידונו בפועל, גאלה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

81) ראה "יום יום" בו טבת (אגרות-קידוש כ"ק אדמו"ר מנהי"ע ח"ב ע' רסח), סוף'ם הישית (הוצאת תשמ"ד) ע' עת.
82) ראה חו"ג ע"ג, א.

ספרי' — אוצר תוספים — ליופאויש

קובץ
שלשלה האר

שער
ראשון

היכל
תשיעי

מאמר

מצה זו - תשמ"ט

מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מנהם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

הוצאת שני

יבא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

770 איסטערן פארקרוי
שנת תמשת אלפים שבע מאות ותשיים לבריאה

ה' תת"שנת נסים
מאתיים שנה להולדת כק אדמו"ר תצ"ע
שנת הארבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

ברוקלין, נ.י.